

РЕШЕНИЕ

№ 24393

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 07.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разглежда дело номер **9306** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.
Образувано е по жалба от „Фератум България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], представлявано от управителите Д. Н. и И. В., чрез адв. П. Ц. от САК срещу Заповед № 6079/03.07.2025 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с която на основание чл. 68л. ал. 1, във вр. с чл. 68в, във вр. с чл. 68г, ап. 4, във вр. с чл. 68д ал. 1, предл. 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/ от Закона за защита на потребителите, чл. 5, ал. 1. т. 1 и чл. 8. ал. 1 и ал. 2, т. 9 от Устройствен правилник на Комисията за защита на потребителите към министъра на икономиката и индустрията и на нейната администрация и Решение на Комисията съгласно т. 10 от Протокол № 33/03.07.2025 г., на дружеството е забранено, при упражняване на своята дейност, да не включва в размера па годишния процент на разходите (ГПР), размерът на възнаграждението за предоставяне на гаранция от дружеството – поръчител „Multitude Bank“ в договор за потребителски кредит № 1336055/22.03.2024г., в противоречие на изискванията за добросъвестност и професионална компетентност, и в нарушение на разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ЗПК, осъществявайки състава на нелоялна търговска практика.

В обстоятелствената част на жалбата са изложени подробни съображения за недействителност на процесната заповед, поради нарушение на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалноправните разпоредби и в противоречие с целта на закона. Твърди се, че потребителят е бил напълно наясно с възможността да предложи избрано от него физическо лице - гарант, както и с размера на потенциалните такси, дължими към „Multitude

Bank“, в случай че обезпечението, по негов избор, е предоставено от това дружество. Жалбоподателят посочва, че в конкретния случай потребителят не е предложил свой гарант или друго равностойно обезпечение в периода, непосредствено преди сключването на договора за кредит, а е направил искане обезпечението да бъде предоставено именно от дружеството-поръчител под формата на гаранция. Обръща внимание, че конкретната преценка дали да използва услугите на това дружество като гарант по съответния договор за кредит е изцяло самостоятелна и свободна за потребителя. Не отговаряло на истината и твърдението на кредитополучателя, изразено в подадената от него жалба, че „съгласно условията на договора, ми беше наложено задължение да приема Multitude Bank като поръчител “. Потребителят е бил наясно, че със сключването на отделен Договор за гаранция, за него възниква задължение за допълнително плащане към трето лице, което се дължи на отделно основание по съвсем различно правоотношение, наред със сумите по договора за кредит. Жалбоподателят изпълнявал единствено посредническа роля при възникването на правоотношението между потребителя и дружеството-поръчител. Счита за напълно необоснована тезата на административния орган, че таксата гаранция следва да се включи към ГПР, доколкото същата се дължи на различно от лице и не представлява вземане по договора за кредит, не е императивно изискване за сключване на договора за кредит и би могла да бъде избегната от потребителя при представяне на алтернативно обезпечение. В този смисъл не отговаряла на действителността констатацията в заповедта, че с договора за поръчителство се цели едно допълнително оскъпяване на договора за заем, допълнително възнаграждение за заемодателя, уговорено по друго правоотношение, което е единствено с цел да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Потребителят е получил изчерпателна информация относно кредитното правоотношение с преддоговорна информация на Стандартен европейски формуляр (СЕФ), самият договор за кредит, общите условия, тарифа към общите условия, погасителен план и др. На свой ред, таксата гаранция е била описана в Раздел I. т. 6 от договора за гаранция. Така потребителят е имал възможност да установи точния размер на всички свои задължения както към „Фератум България“ ЕООД, така и към избрания от самия него гарант чрез проста аритметична операция - събиране на сумите по договора за кредит и договора за гаранция.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител адв. Г. В. /преупълномощен от адв. П. Ц./, моли съда да отмени оспорвания акт и да осъди ответника да му присъди сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък и доказателства за извършването им. Доводи за незаконосъобразност на заповедта се излагат и в представената на 13.05.2026 г. писмена защита по същество на спора.

Ответникът – председателят на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Не претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на акта.

Административен съд – София – град, като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа и страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по жалба с вх. № Ц-03-5295/05.05.2025 г., постъпила в ТО Р. при КЗП срещу нелоялна търговската практика на “Фератум България” ЕООД с представени: Договор за потребителски кредит № 1336055/22.03.2024 г., ведно с погасителен план; договор за гаранция (поръчителство) и удостоверение за наличие на задължение (л. 143).

На 08.05.2025 г. е изпратена е покана с изх. № Ц-03-5295/08.05.2025 г. от началник „ТО“ Р. при КЗП до „Фератум България“ ЕООД (в качеството му на кредитор), в срок до 19.05.2025 г. да представи следните документи: 1. становище по изложеното в жалбата; 2. договор за потребителски кредит, сключен с А. Б., ведно с погасителен план, СЕФ, общи условия, документи за извършените плащания по договора, искане/молба за отпускането на кредит; 3. документи за усвоени суми; 4. договор за предоставяне на поръчителство; 5. списък на одобрените поръчители; 6. информация за предлаганите от дружеството кредитни продукти; 7. информация за общ брой сключени договори за потребителски кредит през 2024 г. /за периода 01.03.2024 г.- 01.06.2024 г./ с посочен поръчител; 8. информация по колко от тях потребителите не са пожелали поръчител /в периода 01.03.2024 г. - 01.06.2024 г./; 9. информация включен ли е размерът на допълнителната услуга „поръчител“ в ГПР по кредита към съответните договори (л. 118).

На 19.05.2025 г. в ТО Р. при КЗП е получено писмено становище от „Фератум България“ ЕООД с изисканите документи. Документите са заведени с вх. № Ц-03-5295 19.05.25 г. Към същите не е предоставена изисканата информация по т.3, т.5, т.7 от изпратената на 08.05.2025 г. покана (л. 70 и сл.). В писмото е потвърдена информацията, че до момента дружеството е осигурило възможност за сключване на договор за гаранция с поръчител /юридическо лице/ - „Multitude Bank“. Заявено е още, че размерът на възнаграждението за предоставяне на гаранция се дължи на различно от „Фератум България“ ЕООД лице по начин, договорен между страните по договор за гаранция и не представлява вземане по договора за кредит, не е императивно изискване за сключване на същия, не е свързано с и съответно не попада в размера на ГПР.

Във връзка с предоставения отговор от кредитора е изпратена повторна покана с изх. № Ц-03-5295/27.05.2025 г. от началник ТО Р. при КЗП, с която отново е наредено в срок до 29.05.2025 г. да се представят от кредитора следните документи и информация: 1. документи за усвоени суми по договор за потребителски кредит; 2. списък на одобрените от „Фератум България“ ЕООД юридически гаранتي и общ брой сключени договори за потребителски кредит в периода 01.03.2024 г.- 01.03.2025 г. както и 4. общ брой сключени договори за потребителски кредит с посочен юридически гарант „Multitude Bank“ в периода 01.03.2024 г. - 01.03.2025 г. (л. 68).

На 29.05.2025 г. в КЗП постъпва писмено становище с изисканите документи, заведени с вх. № Ц-03-5295/29.05.2025 г. След преглед на предоставените документи, от административния орган се установява следното:

С Договор за потребителски кредит № 1336055/22.03.2024 г. между „Фератум България“ ЕООД и потребителя А. БУЛАТНИКОВ, в качеството на кредитополучател, е сключен договор за потребителски кредит, по силата на който „Фератум България“ ЕООД предоставя потребителски кредит в размер на сумата от 5 000 (пет хиляди) лева за срок от 18 месеца, при лихвен процент от 23,33%, ГПР 49,66%, общ размер на всички плащания - 6 750.00 (шест хиляди седемстотин и петдесет) лева (л. 87).

В т. 5 от договора за кредит е регламентирано, че кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от „Multitude Bank“ в полза на дружеството, като с одобряването на предоставеното обезпечение от кредитора, уговорката свързана с него не може да се отмени нито от кредитополучателя, нито от лицето, предоставило обезпечението. Със сключването на договора, кредитополучателят потвърждава, че при кандидатстването за кредит сам и недвусмислено е посочил избрания поръчител и е запознат с правото си да посочи както физическо, така и предложеното юридическо лице за поръчител, който да бъде одобрен от кредитора в процедурата по кандидатстване за кредит. Кредитополучателят декларира, че е запознат, че всеки одобрен от кредитора поръчител дава еднаква възможност на кредитополучателя да получи кредит при едни и същи търговски условия (л.87 -л. 88).

В представената преддоговорна информация – Стандартен европейски формат (СЕФ) към договора в Част 2. – „Описание на основните характеристики на съответния договор“, в т. 8 е изискано обезпечение: „Договор за предоставяне на поръчителство/гаранция, подписан от кредитополучателя.“, а в Част 3. „Разходи по кредита“ т.4.3. е вписано следното: „При кандидатстване, кредитополучателят може да избере да сключи договор за гаранция с гарант /поръчител/ предложен от кредитора, за да обезпечи задълженията си по кредита. Сключването на договор за гаранция от кредитополучателя не е задължително условие за сключването на договор за кредит и не увеличава възможностите на кредитополучателя за отпускане на кредит в желания от него размер и при предлаганите от кредитора условия. Договорът за гаранция е допълнителна възмездна услуга, предоставяна от лице, различно от кредитора. Ако кредитополучателят избере да сключи договор за гаранция с гарант, предложен от кредитора, очакваните разходи за кредитополучателя ще бъдат в размер на 5300.00 лв. Посочените разходи не се включват в ГПР по кредита, тъй като не влизат в общия разход по кредита съгласно пар. 1.1. от ЗПК, доколкото касаят допълнителна услуга, която не е задължително условие за предоставяне го на кредита“ (л. 77- л. 81).

От представения договор за гаранция /поръчителство/ от 22.03.2024 г. се установява, че в изпълнение на поетото задължение, кредитополучателят е сключил с "Multitude Bank" /М./ договор за гаранция (л. 94), с който последното е поело задължение да обезпечи задълженията по договора за кредит срещу възнаграждение в размер на 5300.00 (пет хиляди и триста) лева. Сумата е следвало да бъде платена от кредитополучателя на посочена банкова сметка на 18 месечни вноски, с дата на първо плащане 21.04.2024 г. и с посочен краен срок на плащане в договора - 13.09.2025 г. Последната вноска е с падежна дата 21.09.2025 г. съгласно погасителен план №1336055, представляващ неразделна част от договора (л. 93).

Производството пред комисията е приключило с издаването на Заповед № 6079 от 03.07.2025 г. на председателя на КЗП. За да постанови процесния акт, административният орган е приел, че към момента на сключване на договора за потребителски кредит на кредитора е било известно задължението на потребителя да заплаща услугата по предоставеното поръчителство и е следвало кредиторът да включи и този разход в определения ГПР. Посоченият ГПР - 49.66% в договора за потребителски кредит е възможно да заблуди средния потребител, относно общите разходи по кредита и икономическите последици от сключването на договора. Прилагането на такава практика има за резултат, или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването ѝ.

Заповедта е връчена лично на упълномощен представител на дружеството – Р. К. Б. – Н. (съгл. пълномощно с рег. № 4159/10.05.2024 г., л. 54) на 17.07.2025 г. (л. 45).

Жалбата е подадена чрез административния орган на 31.07.2025 г. и е заведена в регистратурата в АССГ с вх. № 22048 на 04.09.2025 г.

За установяване на спорните факти по делото са приети относими писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи.

За изясняване на делото от фактическа страна е изслушано и е прието заключение по съдебна-счетоводна експертиза /ССЕ/, изготвено от в.л. д-р П. Д. К., дипломиран експерт – счетоводител, което съдът кредитира като добросъвестно и обосновано.

След извършената проверка на приложените по делото доказателствени материали, експертът установява следното: На първия поставен въпрос в молбата на жалбоподателя от 10.02.2026 г., а именно: „Какъв е размерът на годишният процент на разходите (ГПР) в договор за потребителски кредит № 1336055/22.03.2024 г., при включване на всички разходи с изключение на таксата на

гаранта?“, вещото лице посочва, че ГПР по договора, при включване на всички разходи, с изключение на таксата за гаранция, възлиза на: 49,66 %. На втория поставен въпрос: „Какъв е размерът на ГПР при включване на всички разходи, включително таксата за гаранта, в случай че бъде добавена като разход към кредита?“, отговорът е, че при включване на таксата за гаранция в размер на 5 300,00 лв., съгласно договора за гаранция от 23.03.2024 г., и при извършеното изчисление по метода на дисконтираните парични потоци, ГПР възлиза приблизително на 270.01 %. На третия поставен въпрос: „Съществува ли разлика между ГПР по т. 1 и т. 2 в посочения ГПР в договора и в какъв размер?“, експертът сочи, че ГПР, посочен в договора, и този, изчислен по т. 1, съвпадат и възлизат на 49,66 %, ГПР, изчислен по т. 2, възлиза на: 270.01 %, а разликата между тях е 220,35 процентни пункта. На четвъртия поставен въпрос: „Посочен ли е точно размерът на таксата за гаранция към информацията, предоставена на потребителя преди сключване на договорите?“ се констатира, че в договора за гаранция от 23.03.2024 г. е посочена такса за гаранция в размер на: 5 300,00 лв. В представените по делото документи не се установяват данни за предоставена предварителна информация към потребителя, в която да е посочен конкретният размер на таксата за гаранция преди сключване на договора за кредит и преди сключване на договора за гаранция. Установява се, че договорът за кредит е сключен на 22.03.2024 г., а договорът за гаранция - на 23.03.2024 г. На последния поставен въпрос: „Как би се променила информацията за цената на кредита, ако в договора беше посочен ГПР по т. 2?“, вещото лице заключава, че при посочване на ГПР, изчислен по т. 2, вместо стойността 49,66 %, в договора би била отразена стойност 270,01 %. Разликата между двете стойности е 220,35 процентни пункта, поради което при включване на таксата за гаранция общият размер на плащанията възлиза на 12 050,00 лв., вместо 6 750,00 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е ДОПУСТИМА като подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице, адресат на оспорваната заповед, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Приложимата към процесния казус нормативна уредба се съдържа в Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.

Съгласно чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП, когато комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика. Поради това, настоящият състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, действащ в рамките на предоставените му със закон правомощия.

На следващо място, административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като заповед, съгласно изискването на закона. Заповедта съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактическите и правни основания за негово издаване. Посочен е издателят на заповедта, адресатът, описано е действието, което органа е възприел като заблуждаваща, нелоялна, търговска практика. Волята на органа е обективирана в диспозитивната част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59 от АПК.

При издаването на оспорвания акт са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗЗП. Производството е образувано по жалба на потребител, по повод на която е проведена нарочна проверка. За извършените действия по проверката са изискани и прегледани съответните по случая документи, съставени са съответните протоколи. На дружеството –

жалбоподател е дадена възможност за вземане на становище. В този смисъл съдът намира, че релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на процесната заповед. Същата съдържа фактите по подадената пред КЗП жалба, извършената проверка, решенето на Комисията по т. 10 от Протокол № 33/03.07.2025 г., които са отразени и в оспорваната заповед. В този смисъл, не се споделят наведените от жалбоподателя доводи за несъответствия по фактическите и правните основания в мотивите на оспорвания акт, касаещи погрешно изписани номер и дата на становище (на стр. 4, пар. 5) и договор за кредит (на стр. 5, пар. 2). Съдът поддържа мнението, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. В случая, въз основа на цялата административна преписка може да се проследи както хронологията на установяване на фактите, така и тяхното съдържание. Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на процесната заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до нейната отмяна по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав съобрази следното:

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 68л ал. 1 ЗЗП, според която, когато комисията установи, че търговската практика е нелоялна, председателят ѝ издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика. Съгласно легалната дефиниция на понятието "търговска практика", дадена в § 13, т. 23 ДР от ЗЗП това е "всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите".

В случая, процесната заповед е издадена за нарушение на чл. 68в от ЗПП, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗПП. С първата разпоредба законодателят въвежда забрана за извършване на нелоялните търговски практики. Легалната дефиниция на нелоялна търговска практика е дадена в разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 от ЗПП - "търговска практика, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители". В алинея 4 на същата разпоредба е посочено, че са нелоялни и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к. от ЗПП. Легалната дефиниция на заблуждаваща търговска практика е дадена в разпоредбата на чл. 68д, ал. 1 от с.з., съгласно която „търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика“.

Безспорно е, че кредиторът е предоставил на потребител по Договор № 1336055/22.03.2024 г. потребителски кредит (заем) в размер на 5 000 (пет хиляди) лева, срещу задължението да го върне на 18 вноски, с начислена лихва в размер на 1 750 (хиляда седемстотин и петдесет) лева при лихвен процент 23.33%. Таксата за предоставяне на гаранция е в размер на 5 300 (пет хиляди и триста) лева. Установено е, че дължимите от потребителя разходи по този кредит са разпределени

по два договора – договор за потребителски кредит (л. 87) и свързания с него договор за гаранция (л. 94), и двата сключени с и чрез „Фератум България“ ЕООД. По така отпуснатия кредит, кредиторът е обявил годишен процент на разходите (ГПР) по заема в размер на 49,66%, включващ разходите за лихва, без да са включени в ГПР разходите за таксата за представяне на гаранция в размер на 5 300 лева, дължима към трето лице - гарант по договор за гаранция (поръчителство). В случай, че това бе сторено, в договора би била отразена ГПР по заема в размер на 270,01 % (разликата между двете стойности е 220,35 процентни пункта). Предвид на горните обстоятелства, съдът приема, че е налице използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика /§ 13, т. 25 от ДР на ЗПК/.

Безспорно е също, че условие за отпускане на кредит е обезпечаването му с гарант - поръчител, който може да се посочи като физическо лице от потребителя, а може да се ползва и дружеството „Multitude Bank“, като гарант. Видно от сключения договор между кредитора и потребителя-кредитополучател, първият, при сключване на договора за кредит е бил наясно, че потребителят ще ползва като гарант за обезпечение на изпълнението по договора дружеството „Multitude Bank“ (в т. 5 на същия е цитирал наименованието му), поради което възражението за незнание от страна на кредитора за дължимостта на възнаграждение (такса) за дружеството-гарант не се споделя от съда.

Изискванията към договора за потребителски кредит, както и към преддоговорната информация (СЕФ) и начина на изчисляване на ГПР се уреждат от Закона за потребителския кредит /ЗПК/ В чл. 6 е регламентирано задължението на кредитора да предоставя подходящи разяснения на потребителите, позволяващи им да преценят доколко предлаганият договор за кредит съответства на техните потребности и финансово състояние, както и да разяснява преддоговорната информация по чл. 5, която трябва да бъде предоставена, основните характеристики на предлаганите продукти и въздействието, което могат да оказат върху потребителите. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Таксата, уговорена в т. 1.6. от договора за гаранция (поръчителство) без съмнение представлява част от общия разход по заема за потребителя по смисъла на чл. 19, ал. 1 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/. Това е така, защото законът (в чл. 19) предвижда, че годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Параграф 1, т. 1 от ДР на ЗПК дава легална дефиниция на понятието "общ разход по кредита за потребителя" – това са всички разходи по кредита, включително всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита.

Изхождайки от горецитираните разпоредби, съдът приема, че таксата „гарант“ е разход, пряко свързан с кредита като е ирелевантно на кого се заплаща това възнаграждение. Въпреки, че формално това възнаграждение се дължи на друго дружество (дружеството – гарант), а не на

кредитора, очевидно е, че това са свързани лица. Независимо от поставянето под условие на дължимостта на това възнаграждение, то същото следва да се отрази като ГПР в договора за кредит като пряко свързано със същия и респективно – дължимо.

Размерът на ГПР е основен фактор при вземане на решение дали потребителят да избере услугите на конкретната кредитна институция или да предпочете друга. Затова е необходимо в ГПР да бъдат описани всички общи разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. Така установените обстоятелства водят до извода, че невключването на сумата за допълнителна услуга по кредита в общия ГПР, представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 от ЗЗП.

Ето защо, съдът намира за съответстващи на установената фактическа обстановка изложените правни изводи в процесната заповед, за наличието на използвана от жалбоподателя нелоялна – заблуждаваща търговска практика. В хода на съдебното производство жалбоподателят не опроверга тези констатации. Посредством забраната на посочената търговска практика точно и обективно се постига и целта на закона, формулирана в чл. 68б във вр. с чл. 1, ал. 2, т. 3 от ЗЗП - осигуряване на защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги.

По разноските:

С оглед изхода на спора и доколкото ответникът не претендира сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение, съдът не следва да присъжда такива.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 33-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Фератум България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], представлявано от управителите Д. Н. и И. В., против Заповед № 6079/03.07.2025 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с която на дружеството е забранено, при упражняване на своята дейност, да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: